



www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!



DUMINICA VINDECĂRII ORBULUI DIN NAȘTERE



DUMINICA A 6-A DUPĂ PAȘTI
(Vindecarea orbului din naștere)
SF. CUV. SIMEON CEL DIN MUNTELE
MINUNAT

Mult mai grea și mai vrednică de plâns este însă orbirea minții, a inimii, a voinței și conștiinței. Căci și sufletul este cu mult mai de preț decât trupul. De aceea a zis Mântuitorul: „Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul, în schimb pentru sufletul lui?” (Marcu 8, 36-37). Sufletul fiind creat de Dumnezeu veșnic, orbirea sufletească este una din cele mai grele boli care duce la pieirea sufletului și la osânda lui veșnică. De aceea și vindecarea acestei boli este cu mult mai grea și mai importantă decât vindecarea orbirii trupesti.

Dar ce înțelegem prin orbirea sufletească sau duhovnicească? Înțelegem întunecarea și înrobirea sufletului prin tot felul de păcate sufletești și trupesti. Adică trufia minții, împietrirea inimii, slăbirea voinței și a conștiinței, necredința, îndoiala în credință, sectarismul, deznădejdea, mândria,uciderea sufletească și trupestă, avortul, ura și mânia dintre oameni, divorțul, desfrâul, păcatele împotriva firii, minciuna, iubirea de averi, zgârcenia, lăcomia, beția, lenea și multe altele. Toate păcatele sunt boli ale sufletului care îl aruncă în orbire și nesimțire, iar trupul - în boli grele și fără leac. Și dacă nu părăsim păcatele care ne robesc, prin căință, spovedanie și înnoire duhovnicească, orbirea sufletului, ca orice boală, duce la moartea sufletească și la osânda sufletului în chinul veșnic.

Orbirea spirituală este o lucrare satanică. Cei care cad victime ale lucrării celui rău nu pot rămâne indiferenți față de Hristos. Prin însuși faptul că se fac slugi ale vrăjmașului lui Hristos, ei sunt la rândul lor vrăjmașii Săi, niște vrăjmași care se încrâncenează din ce în ce mai mult împotriva Luminii, care-L urăsc din ce în



Astăzi ne aflăm în Duminica a VI-a după Paști, Duminică ce ne amintește de minunea vindecării unui orb din naștere, care este descrisă de Sfântul Evanghelist Ioan în capitolul IX al Evangheliei sale.

Această pericopă evanghelică ne arată că mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală a omului, decât orbirea lui trupestă, sau că mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupestă decât de orbirea sufletească a necredinței.

ce mai mult pe Hristos. Lepădându-L pe Hristos și Lumina Lui, unii ca aceștia nu sunt de fapt fără stăpân, fără „tată”. Lor le zice Mântuitorul: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru”, adăugând că „diavolul a fost, de la început, ucigător de oameni și tatăl minciunii” (Ioan 8, 44). Fiind slugile și uneltele celui rău, necredincioșii nu rămân niciodată pe o poziție statică, ci ei se afundă din ce în ce mai adânc în prăpastia necredinței și a vrăjmășiei împotriva lui Dumnezeu și a Hristosului Său.

Lumina lumii, Hristos, Care a venit în lume „spre a da viață lumii din belșug” (Ioan 10, 10), străbate întunericul necunoștinței și al necredinței. Deschiderea

ochilor orbului merge împreună cu trezirea lui la o viață nouă, scăldată de razele binefăcătoare ale Luminii celei veșnice. Este foarte ușor sesizabil, până astăzi, cum opacitatea lumii la chemarea lui Dumnezeu și a Bisericii Lui, se manifestă deseori virulent prin refuz, necredință și irresponsabilitate. Biserica a devenit pentru mulți obiectul disprețului, urii, calomniei, defăimării, fără a se cunoaște viața, puterea și preaplinul Luminii, care se oferă tuturor celor ce caută lumina și adevărata bucurie nepieritoare. Hristos străbate veacurile deschizând ochii tuturor celor care-L caută, dându-le puterea descoperirii a ceea ce sunt și a ceea ce trebuie să devină. ❖

Părintele Adrian Chiriță



CUVÂNT LA ÎNĂLȚAREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS



La înălțare sărbătorim trecerea la cer a firii noastre omenești, pe care Hristos a preluat-o nu pentru a o aduce din cele de dedesubt la suprafața pământului, ci de la pământ la cer. Multe învieri au fost semnalate înainte de învierea lui Hristos, precum și multe înălțări.

Pe profetul Ieremia l-a înălțat Duhul și pe Avacum - îngerul, în timp ce profetul Ilie s-a înălțat în car de foc. Hristos însă, după ce a înviat din morți, S-a înălțat și șade de-a dreapta Tatălui cu firea Lui omenească.



Nici o altă înviere sau înălțare nu sărbătorim în afară de cea a lui Hristos. Deoarece această înviere și înălțare este și a noastră. Se referă la fiecare dintre aceia care cred în Hristos și o dovedesc cu faptele lor. Acela pentru păcatele noastre a fost condus la moarte. A înviat și S-a înălțat pentru noi. Dacă fiecare dintre noi dorește, va birui prin lupta duhovnicească pe care o va face, toate patimile lui. Dacă dorește, va deveni părtaș al învierii și al înălțării și moștenitor al lui

Dumnezeu. Ne bucurăm trăind aceste întâmplări, deoarece prin Hristos s-a înălțat firea noastră și a început deja pentru fiecare credincios învierea și înălțarea lui.

Ucenicii s-au întors la Ierusalim bucușoși și au trăit neîncetat în templu, având mințile lor spre cer. De altfel acesta este, fraților, modul de viață al creștinilor. Adică, să se consacre

rugăciunilor și cererilor și să se îndrepte continuu către Stăpânul ceresc. Să îl slăvească și să îl binecuvânteze prin viața lor curată. În același timp, ceea ce nimeni dintre noi nu trebuie să uite este că Hristos a biruit moartea și răutatea diavolului prin smerenia și lipsa Lui de slavă deșartă. Sfântul Apostol Pavel spune despre Hristos: „S-a smerit pe Sine însuși și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte pe Cruce. De aceea și Dumnezeu L-a preainălțat... astfel încât în numele Lui să se îndoiească fiecare genunchi al celor cerești, al celor pământești și al celor viclene și să declare fiecare limbă că Iisus Hristos este Domnul, Care descoperă slava lui Dumnezeu și Tatăl”. Dacă, deci, Hristos Se preainălță pentru faptul că S-a smerit și a fost necinstit și a fost ispitit, cum să ne mântuiască și să ne înalțe pe noi dacă nu alegem personal smerenia pentru viața noastră și dacă nu o dovedim prin dragostea pe care o vom avea între noi? Astfel, numai cine dorește va putea să calce pe urmele Lui. ❖

Sfântul Ierarh Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului



Un an de când Părintele Constantin Tomescu ne-a părăsit

Un an în care i-am simțit lipsa la fiecare Sfântă Liturghie, la fiecare Parastas sau Sfântul Maslu. Un an în care nu ne-a mai pomenit pe fiecare, nu ne-a mai întrebă ce mai facem, cum o mai ducem, în care nu ne-a mai miruit. În acest an l-am pus noi pe pomelnicele noastre, ne-am rugat noi pentru dânsul. Dar știm că de acolo, de sus, ne amintește pe fiecare dintre noi în fața tronului dumnezeiesc.

Nu vorbea niciodată foarte mult. Era mereu în slujba lui Dumnezeu. Se ruga, slujea, era peste tot unde era chemat sau trimis. Născut pentru a fi preot. Născut pentru a mângâia suflete.

Deși provenea dintr-o familie care de aproape două veacuri slujea în Biserică, în care din tată în fiu erau preoți, părintele Constantin Tomescu a ajuns la preoție târziu. Mai întâi a mers la Politehnică,

urmând Facultatea de Industrializare a Lemnului din cadrul Institutului Politehnic Brașov (1961-1966). Apoi a lucrat în industria și comerțul de mobilă, iar între anii 1987-1990 a fost director al Direcției de Comerț Exterior și Cooperare Economică Internațională din cadrul Ministerului Industriei Lemnului și al Materialelor de Construcții. În anii '90 va fi manager la Biomari Impex, producție și export cherestea, București (1990-2000).

Anul 2000 îi schimbă definitiv viața. După ce ajunge într-un pelerinaj la locurile sfinte din Israel, la întoarcerea în țară se hotărăște să urmeze cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă, secția Teologie Pastorală, din cadrul Universității București. În anul 2006 este hirotonit preot, iar în anul 2008, pensionar fiind, este îmbisericit de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel la biserica Șerban Vodă.

Era deosebit de iubit, căutat și chemat cu mult drag de credincioși și casele lor. Avea o familie frumoasă, doamna preoteasă Marinela Tomescu însoțindu-l mereu la biserică, mai ales în duminici și sărbători.

L-am avut însă printre noi doar până la 30 mai 2019. Părintele Dinu își amintește: „Unsprezece ani de slujire neînreruptă în biserica noastră. De o vrednicie ieșită din comun, fără concediu și fără odihnă, fără cârtire și păstorind Biserica lui Dumnezeu cu dragoste. Neuibitor de ceartă și de câștig urât, fiind de multe ori slujitor fără plată dar având în suflet o bucurie din care citeai că Dumnezeu îi primește slujirea. Un adevărat sfânt, nu-i păsa de laude și nici nu se uita după lucruri trecătoare. Avea un singur țel: să-i placă lui Dumnezeu și să nu-L supere cu ceva pe Dumnezeu.”

Veșnică să-i fie pomenirea! ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24-31 MAI 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Paști (Vindecarea orbului din naștere) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 27.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de Priveghere în cinstea Înălțării Domnului
Joi 28.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 29.05	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 30.05	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 31.05	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) - Utrenia, Sf. Liturghie



A PLECAT DINCOLO CU TRICOLORUL ȘI CU BALADA LUI PORUMBESCU



Săptămâna aceasta vrednicul de pomenire Părinte Pimen, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, a pierdut lupta pentru viață. Chemarea sa la Tatăl ceresc ne-a dăruit acolo sus un rugător pentru neamul românesc. Mai cred că la Poarta Veșniciei s-a prezentat purtând în mâini steagul tricolor și în inima sa pe toți credincioșii pe care i-a păstorit vreme de 30 de ani.

Pe 20 aprilie, a doua zi de Paști, seara, aflam cu îngrijorare că IPS Pimen este bolnav de coronavirus. Era adus de urgență la București, la Institutul Matei Balș, unde sunt tratate cele mai grave cazuri din țară. Apoi știrile au fost puține de-a lungul timpului, vorbindu-se cu discreție despre boala sa. Am sperat tot timpul că Dumnezeu îl va mai îngădui printre noi. Dar lucrurile s-au înrăutățit, iar pe 20 mai am aflat că ne-a părăsit, plecând la Domnul.

Cât trebuie să fi suferit un călugăr, un ierarh că nu poate să închidă ochii pentru ultima oară în mănăstirea sa sau în reședința episcopală? Odată ce ai contactat această boală ești obligatoriu dus la spital. Dacă starea de sănătate se agravează, ești transferat la terapie intensivă, uneori intubat și sedat. Când organismul cedează și decesul este declarat, puține lucruri mai sunt făcute până când trupul este pus în sicriu și sigilat. Procedura, aproape dezumanizantă, o cunoașteți cu toții. În timpul stării de urgență, o familie care își pierduse fiica de numai 26 de ani, a putut să o conducă la locul de odihnă preț de câteva minute, și doar cu privirea. Mașina mortuară, cu sicriul sigilat, a trecut prin fața blocului și a oprit puțin pentru ca părinții, care erau în balcon, să-și ia rămas bun de la copilul lor!

Plecarea în veșnicie a IPS Pimen a avut loc după terminarea stării de urgență. Nădăjduiesc că cele necesare pregătirii trupului pentru înmormântare așa cum prevede rânduiala monahilor și a arhierilor s-au putut face. Căci celelalte rânduieli, slavă lui Dumnezeu, s-au făcut. Și mii de oameni au venit pe oriunde a fost purtat sicriul său în aceste zile.

Viața și lucrarea IPS Pimen

S-a născut la 25 august 1929, din părinții Maria și Mihai Zainea, oameni credincioși din localitatea Herăști, comuna Greabănu (județul Buzău), primind la botez numele Vasile.

De mic își dorește să intre în mănăstire. Între anii 1948-1951, după cursurile medii ale Liceului din Râmnicu Sărat,



urmează Seminarul monahal de la Mănăstirea Neamț, ca frate de mănăstire, primind la 10 martie 1951 chipul cel îngeresc al călugăriei, sub numele Pimen. Urmează studiile superioare la Institutul Teologic Universitar din București (1953-1957), iar mai târziu studii de specializare la Universitatea din Koln (1976-1977). Între anii 1953-1957 face studii la Institutul de Arte Plastice din București, obținând diploma de calificare în muzeografie.

Slujește în calitate de profesor la școlile monahale din Mănăstirile Neamț și Secu (1951-1952) și la Seminarul Teologic din Mănăstirea Neamț (1952-1953). După absolvirea Facultății, este numit egumen, apoi stareț la Mănăstirea Putna (1957-1961). Este ridicat la rangul de protosinghel (1966) și apoi la cel de arhimandrit (1975). Între anii 1974-1978 a fost stareț al Mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou, Suceava. Începând cu 1 februarie 1978, a fost Superior al Așezământului Românesc de la Ierusalim.

La 10 ianuarie 1982, arhimandritul Pimen Zainea este ales de către Sfântul Sinod episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, cu titlul Suceveanul. Apoi, la data de 24 ianuarie 1991, Pimen Suceveanul a fost ales arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților, fiind instalat la Suceava la 3 martie 1991.

În 1992, IPS Pimen Suceveanul l-a invitat pe regale Mihai la Putna, la celebrarea Paștilor. Pe baza acestei invitații oficiale, autoritățile române au acceptat această vizită care s-a bucurat de o primire entuziastă, pentru regele exilat de comuniști, căruia până la acea dată nu i se permisesese revenirea în țară.

Timp de aproape trei decenii, IPS Părinte Pimen a desfășurat în această eparhie o bogată activitate liturgică,



pastorală, edilitară, culturală și social-filantropică. A redeschis multe mănăstiri închise de zeci sau chiar sute de ani, cum ar fi Voroneț și Humor, a sprijinit zidirea noilor locașuri de cult, dar și activitatea de consolidare, restaurare, conservare și punere în valoare a bisericilor și mănăstirilor monumente istorice din Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților, înscrise în tezaurul de valori ale patrimoniului cultural național și mondial.

S-a străduit ca în Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților să fie înmulțite faptele iubirii milostive, prin înființarea mai multor instituții și așezăminte social-filantropice în vederea ajutorării orfanilor și copiilor din familii cu posibilități financiare limitate (3 așezăminte pentru copii), precum și pentru ajutorarea persoanelor în vârstă sau defavorizate, ocrotite în 9 cămine de bătrâni.

O încununare a lucrării sale de părinte spiritual al Bucovinei a fost proclamarea canonizării Sfântului Ierarh Iacob Putneanul și a Sfinților Cuvioși Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei, în data de 14 mai 2017.

Impresionant este faptul că arhiepiscopul și-a pregătit din vreme plecarea la Domnul și vorbea foarte detașat de toate cele pe care le-a rânduit. Descoperi un pastor smerit dar curajos, iubitor de neam și de cultură. Și-a aranjat din vreme mormântul de la Sihăstria Putnei. Pe piatra de mormânt vrednicul de pomenire monah a înscris versuri din cântece patriotice, dar și versete din Sfânta Scriptură și rugăciuni.

Testamentul IPS Pimen

Într-un interviu pentru „Monitorul de Suceava” luat pe 1 noiembrie 2019, IPS Pimen spunea:

„Să fiu înmormântat în Bucovina. Pentru că aici mi-am trăit cei mai frumoși ani din viața mea, frumusețe în cadrul culturii și a credinței. Și am ales loc de înmormântare Sihăstria Putnei, un schit al Mănăstirii Putna. De ce mi-am ales acest loc de înmormântare? Pentru că după ocuparea Bucovinei de către Austria, la un an sau doi, împăratul a dat dispoziție ca în școlile primare din Bucovina să se introducă predarea în limba germană. Și acești sihaștri au făcut scrisoare către împărat, scrisoare de protest. Au spus că dacă se va întâmpla așa se va desființa neamul românesc. Nu s-a dat curs cererii lor, lucrurile au mers înainte. Dar acești sihaștrii... Sihaștri iubitori de țară și de neam românesc... Iar oamenii de aici, de la Putna, au contribuit la formarea mea și la zidirea mea sufletească. Când am auzit „Balada” lui Ciprian Porumbescu, am zis că nu poate să fie un cântec mai frumos decât această baladă. Arată durerea ocupației austriece, dar arată și o rază de bucurie pentru un viitor mai luminos pentru bucovineni. Este istoria Bucovinei pe coardele unei vioare.

Sicriul mi l-am pregătit. Este din lariță. L-am pregătit frumos, m-am așezat în el, am văzut că încap. Ștergarele le-am pregătit, lumânările le-am pregătit, mai trebuie să fiu pus în sicriu și băgat în mormânt. Și-am zis că după ce voi fi băgat în mormânt și oamenii vor pleca, și va rămâne doar groparul, să se audă, mai încet, așa, în surdină, „Marșul funebru” de Chopin, „Balada” lui Ciprian Porumbescu, ceva din „Rapsodia” lui George Enescu și un buciom. Sau două buciome. Să fie... Să cânte așa, mai în surdină... Pentru că este prea frumoasă Bucovina și prea frumoase cântecele noastre românești. Sunt dumnezeiești! Și am zis să fie și o trăistuță, în care să pună câteva fotografii cu copii și adulți îmbrăcați în portul național. Aceste imagini nu vor pieri niciodată în fața lui Dumnezeu! Și eu când mă voi prezenta în fața lui Dumnezeu voi spune că aceștia sunt oamenii cu care am trăit și care m-au ajutat să trăiesc frumos. Pentru că multe am învățat de la ei, chiar și de la copiii”.

Am simțit că purtăm pe umeri toată Bucovina

Cred că Părintele Arhiepiscop Pimen a fost foarte iubit de credincioșii săi. Așa cum și el i-a iubit și s-a îngrijit de nevoile lor, mai ales ale celor bătrâni sau ale copiilor. De la București s-a întors mai întâi la Catedrala Arhiepiscopală - Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou. Aici s-au adunat sute de oameni ca să-și ia rămas bun de la păstorul lor.

Apoi, pe 22 mai, în prima parte a zilei



s-au săvârșit la Suceava Sfânta Liturghie și slujba de înmormântare. Au slujit IPS Părinte Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, IPS Părinte Teodosie - Arhiepiscopul Tomisului, PS Părinte Damaschin Dorneanul - Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților.

Pentru înmormântarea sa, cortegiul funerar s-a îndreptat spre Sihăstria Putnei, locul său de veșnică odihnă. Peste tot l-au așteptau tineri, copii, bătrâni, cei mai mulți îmbrăcați în mândre costume populare, cu flori și lumânări. Întreaga suflare a Bucovinei și-a petrecut ierarhul pe ultimul drum. Cuminiți, îmbrăcați la fel de frumos, credincioșii l-au întâmpinat cu sufletele îndurerate și la Sihăstria Putnei.

În mormântul plin de liliac a fost așezat sicriul simplu, care fusese tot timpul acoperit doar de tricolor. Testamentul bătrânului ierarh a fost respectat întocmai: buciomul a sunat și la Suceava și la Sihăstria Putnei, la fel i s-a cântat „Balada” lui Ciprian Porumbescu și la Suceava, dar și la mormântul său, după îngropăciune. Iar trăistuța cu

câteva fotografii cu păstorii săi s-a aflat mereu pe sicriul său.

Sicriul vrednicului de pomenire ierarh a fost purtat tot timpul pe umeri de opt oameni în combinezoane. Șase dintre ei sunt preoți din cadrul Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților. Unul dintre ei mărturisește: „Am avut sufletele pline de bucurie pentru că am fost alături de IPS Părinte Pimen până la capătul drumului și, parcă, deși povara aceasta a părut grea pentru unii din pricina căldurii adunate în interiorul acelor combinezoane destul de incomode, mărturisesc că simțeam o stare de mângâiere, aveam un sentiment de împlinire pentru că noi, preoții, am fost cei aleși să trăim acest moment istoric, făcând ascultare cu mare bucurie de IPS Părinte Teofan și de PS Părinte Damaschin, care au rânduit acest lucru. Am simțit că purtăm pe umerii noștri, parcă, toată Bucovina.”

M-am întors Acasă!

Preasfințitul Damaschin Dorneanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, cel care i-a fost mereu alături IPS Pimen în lucrarea sa, la slujba de înmormântare a mulțumit înaltului ierarh și a cerut iertare: „Ați purtat sarcinile noastre ca un părinte și noi ne cerem iertare, acum, că n-am arătat îndeajuns purtare de fii adevărați. De aceea, nu, părinte Pimen, nu pentru greșelile Înaltpreasfinției Voastre a venit această cruntă boală peste bătrânețile Înaltpreasfinției Voastre, încă puternice, dar totuși, purtătoare de urmele ostenețelor unei vieți de 90 de ani. A venit pentru neascultările noastre, pentru toate mahnirile pe care vi le-am făcut, pentru toate nedesăvârșirile din cele pe care ni le-ați cerut să le împlinim. A venit această boală ca să fiți, și în ultimele zile ale vieții, împreună cu cei năpăstuiți, cu cei în durere, cu cei bolnavi, cu Bucovina iubită, dar atât de încercată și îndurerată de această molimă. Ați purtat-o pentru păcatele noastre, singur și departe, dar atât de aproape în duh de cei pe care îi iubeați. Și pentru aceasta, vă rugăm, iertați-ne.”

Inchei cu cuvintele rostite de IPS Părinte Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, acum și Locțiitor de Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților: «Pe 4 martie 1991, la Suceava, în ziua întronizării sale ca Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților, IPS Pimen exclama, fericit că a revenit în Bucovina: „M-am întors acasă!”. Despărțindu-se vremelnice de noi, avem încredințarea că, înfățișându-se Dumnezeului Celui în Treime Preaslăvit, va rosti aceleași cuvinte, dar cu o desăvârșită bucurie: „M-am întors Acasă!”».

Dumnezeu să-l odihnească în pace! ❖